

LEGE
pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr.102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale
Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene

Parlamentul României adoptă prezenta lege:

Art.I - Ordonanța de urgență a Guvernului nr.102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.774 din 2 noiembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art.6 - (1) Organele poliției de frontieră nu permit intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie numai în următoarele situații:

a) cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie nu prezintă documentele corespunzătoare prevăzute la art.5 și nu face dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României;

b) conduita cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România constituie o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice;

c) cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie se află sub efectul uneia dintre măsurile de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României prevăzute la art.29 lit.a) - c).

(2) Organele poliției de frontieră dispun măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României în temeiul alin.(1) lit.a) numai după ce i s-a acordat persoanei în cauză o perioadă de timp, pe care o consideră necesară, în care să obțină documentele corespunzătoare prevăzute la art.5 sau să facă dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României. Organele poliției de frontieră asigură tot sprijinul necesar pentru clarificarea situației persoanei în cauză, inclusiv prin acordarea, fără plată, a vizei de intrare pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, dar care însoțesc sau se alătură unui cetățean al Uniunii Europene, după analizarea amănunțită a situației fiecărei persoane.

(3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie cărora nu li s-a permis intrarea pe teritoriul României în temeiul alin.(1) lit.b) pot intra pe teritoriul României atunci când motivele care au stat la baza măsurii inițiale au încetat, dar nu mai devreme de termenul stabilit de organele poliției de frontieră la data dispunerii măsurii, care poate fi între 12 și 72 de ore. Termenul se calculează începând cu ora următoare celei în care s-a dispus măsura nepermitterii intrării în România.

(4) Măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie de către organele poliției de frontieră, în scris, imediat după ce a fost dispusă.

(5) Atunci când măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin.(1) lit.a) sau b), comunicarea prevăzută la alin.(4) cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației.

(6) Atunci când măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin.(1) lit.c), comunicarea prevăzută la alin.(4) cuprinde mențiuni cu privire la denumirea și adresa autorității publice sau a instanței de judecată care a dispus măsura de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României sub efectul căreia se află cetățeanul Uniunii Europene sau membrul

de familie, la numărul și data documentului prin care a fost dispusă măsura, precum și la temeiul legal în baza căruia aceasta a fost dispusă.

(7) Împotriva măsurii nepermitterii intrării pe teritoriul României dispusă în temeiul alin.(1) lit.a) sau b) se poate face contestație în termen de 10 zile de la data comunicării, la instanța de contencios administrativ în a cărei rază teritorială se află sediul unității din care face parte organul poliției de frontieră care a dispus măsura.

(8) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Prevederile art.27 alin.(9) se aplică în mod corespunzător. Hotărârea instanței este definitivă.

(9) Introducerea contestației împotriva nepermitterii intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea măsurii.”

2. După alineatul (2) al articolului 12 se introduc două noi alineate, alin.(2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) Cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate au dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni, la solicitarea expresă a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări, fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(1), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică, securitatea națională sau sănătatea publică.

(2²) Membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene pot beneficia de dreptul de rezidență pentru o perioadă de peste 3 luni dacă însoțesc sau se alătură ulterior unui cetățean al Uniunii Europene față de care se aplică prevederile alin.(2¹).”

3. Alineatul (1) al articolului 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 13 și 14, organele competente eliberează de îndată certificatele de înregistrare”.

4. Alineatul (6) al articolului 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Pot beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.20 alin.(1) și (2), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică, securitatea națională sau sănătatea publică:

a) cetățenii Uniunii Europene care sunt de origine română sau născuți în România;

b) cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate;

c) membrii de familie care însoțesc sau se alătură ulterior unui cetățean al Uniunii Europene care face parte din una dintre categoriile prevăzute la lit.a) și b).”

5. După alineatul (6) al articolului 21, se introduce un nou alineat, alin.(6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Cetățenilor Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate li se acordă dreptul de rezidență permanentă în condițiile alin.(6) numai ca urmare a unei solicitări exprese a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări.”

6. Alineatul (7) al articolului 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Poate beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.20 alin.(1) și (2):

a) minorul ai cărui părinți sunt titulari ai unui drept de rezidență permanentă, la cererea ambilor părinți;

- b) minorul încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă unuia dintre părinți, la cererea părintelui căruia i-a fost încredințat, dacă acesta este titular al unui drept de rezidență permanentă;
- c) minorul față de care unul dintre părinți exercită singur autoritatea părintească în temeiul unei hotărâri judecătorești rămase definitivă și irevocabilă ori în temeiul unei hotărâri judecătorești rămase definitivă pentru procesele începute cu data de 15 februarie 2013, la cererea părintelui care exercită singur autoritatea părintească, dacă acesta este titular al unui drept de rezidență permanentă;
- d) minorul al cărui reprezentant legal este titular al unui drept de rezidență permanentă, la cererea reprezentantului legal;
- e) minorul față de care părinții exercită împreună autoritatea părintească dar numai unul dintre ei este titular al unui drept de rezidență permanentă, la solicitarea părintelui titular al dreptului de rezidență permanentă însoțită de consimțământul celuilalt părinte, dat în fața reprezentantului Inspectoratului General pentru Imigrări, cu ocazia depunerii cererii sau, după caz, în formă autentică.”

7. Alineatul (8) al articolului 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României este de o lună de la data comunicării deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație, cu excepția acelor cazuri în care autoritatea competentă emitentă a deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație constată că acesta trebuie să părăsească teritoriul României de îndată ori într-un termen mai scurt, în scopul evitării unui risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale.”

8. După alineatul (2) al articolului 28 se introduc patru noi alineate, alin.(3) – (6), cu următorul cuprins:

„(3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie care se află sub efectul unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație, identificați pe teritoriul României după executarea voluntară sau în condițiile alin.(1) a acesteia, sunt escortați până la frontieră sau până în țara de origine de către personalul specializat al Inspectoratului General pentru Imigrări, concomitent cu sesizarea organelor de urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.262 alin.(2) lit.b) din Codul penal. Prevederile alin.(2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin.(3) se aplică în mod corespunzător și în raport cu cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie care se află sub efectul unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație dispusă împotriva lor în timp ce se aflau în afara teritoriului României și care sunt identificați pe teritoriul României după îndeplinirea procedurii de comunicare a respectivei decizii.

(5) Escortarea cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie potrivit alin.(1), (3) sau (4) se suspendă în perioada în care Inspectoratul General pentru Imigrări constată incidența următoarelor situații:

a) persoana în cauză poate fi escortată numai într-un stat față de care există temeri justificate că viața acesteia este pusă în pericol ori că va fi supusă la tortură, tratamente inumane sau degradante;

b) starea de sănătate a persoanei în cauză face imposibilă deplasarea acesteia în afara teritoriului României;

c) persoana în cauză se află în una dintre situațiile prevăzute la art.8 alin.(1).

(6) Inspectoratul General pentru Imigrări informează în scris persoana în cauză și autoritatea care a emis decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație cu privire la constatarea incidenței sau încetării situațiilor prevăzute la alin.(5).”

9. Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art.29 - Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie se pot dispune următoarele măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României:

a) interzicerea intrării pe teritoriul României;

b) declararea ca indezirabil;

c) interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României;

d) îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică.”

10. La Capitolul IV „Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor”, după Secțiunea 1 se introduce o nouă secțiune, Secțiunea 1¹, cu următorul cuprins:

„Secțiunea 1¹ – Interzicerea intrării pe teritoriul României

Art.29¹ – (1) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune interzicerea intrării pe teritoriul României pentru o perioadă de la 6 luni la 3 ani atunci când există indicii temeinice că un cetățean al Uniunii Europene sau un membru de familie reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(2) Interzicerea intrării pe teritoriul României se dispune pe baza datelor și informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române sau la solicitarea unei autorități sau instituții publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale.

(3) Interzicerea intrării pe teritoriul României nu se poate dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie care se află pe teritoriul României sau care sunt titulari ai unui certificat de înregistrare valabil, ai unei cărți de rezidență valabile sau ai unei cărți de rezidență permanentă valabile, după caz, eliberate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Dispoziția de interzicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.

(5) Dispoziția de interzicere a intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa la care locuiește persoana în cauză, dacă este cunoscută, sau la altă adresă indicată de aceasta. În lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.

(6) Împotriva măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București.

(7) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea instanței este definitivă.

(8) Introducerea contestației împotriva măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea acesteia.

Art.29² - (1) După împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă interzicerea intrării pe teritoriul României în condițiile art.29¹ alin.(1), persoana în cauză poate solicita ridicarea respectivei măsuri.

(2) Cererea de ridicare a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se adresează inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și este însoțită de probe care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a măsurii.

(3) Cererea de ridicare a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se soluționează în termen de maximum 30 de zile de la înregistrarea acesteia la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, pe baza probelor prezentate de persoana în cauză și a informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române, inclusiv cele transmise de autoritățile sau instituțiile publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale care au solicitat luarea măsurii.

(4) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune ridicarea măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(5) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune menținerea măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză reprezintă în continuare o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(6) Dispoziția de ridicare sau de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României, după caz, se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa indicată de aceasta. În lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.

(7) Dispoziția de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept pe care se fundamentează, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată și termenul de introducere a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.

(8) Împotriva dispoziției de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Prevederile art.29¹ alin.(7) și (8) se aplică în mod corespunzător.”

11. Alineatul (5) al articolului 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Curtea de Apel București se pronunță, prin hotărâre motivată, în termen de 10 zile de la sesizarea formulată în condițiile alin.(2). Hotărârea instanței este definitivă. Atunci când declararea cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de securitate națională, în conținutul hotărârii nu se menționează datele și informațiile care au stat la baza motivării acesteia.”

12. După articolul 31 se introduce un nou articol, art.31¹, cu următorul cuprins:

„Art.31¹ - Inspectoratul General pentru Imigrări informează instituțiile cu competențe în domeniul ordinii publice și securității naționale prevăzute la art.30 alin.(2) teza a doua despre executarea hotărârilor prin care s-a dispus declararea ca indezirabil, imediat după executarea acestora.”

13. La Capitolul IV „Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor”, denumirea Secțiunii a 3-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„Secțiunea a 3-a – Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României”

14. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art.33 – (1) Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României se dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României de către instanța de judecată, ca pedeapsă accesorie sau complementară, în condițiile prevăzute de Codul penal, cu respectarea prevederilor art.27.

(2) Dreptul de rezidență al persoanei în cauză încetează de drept la data la care se pune în executare pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României.

(3) Pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, nu se mai pune în executare dacă a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost dispusă și se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică sau securitatea națională, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă.

(4) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(3) este de competența instanței de executare. Prevederile art.597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. În cadrul acestei proceduri, instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu.

(5) *Judecătorul de supraveghere a privării de libertate sesizează instanța competentă prevăzută la alin.(4) de îndată ce constată că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:*

a) a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data la care a rămas definitivă hotărârea prin care a fost dispusă pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României;

b) pe rolul instanței competente nu există o sesizare cu privire la constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(3);

c) nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 3 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3);

d) este iminentă liberarea din penitenciar a persoanei în cauză.

(6) Condiția prevăzută la alin.(5) lit.d) se consideră îndeplinită în oricare dintre următoarele situații:

a) au rămas mai puțin de 60 de zile până la îndeplinirea condiției privind executarea efectivă a unei perioade de detențiune, prevăzută la art.99 alin.(1) lit.a) din Codul penal, sau, după caz, până la îndeplinirea condiției privind fracțiunea de pedeapsă executată, potrivit dispozițiilor art.100 din Codul penal;

b) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o cerere sau propunere de liberare condiționată a persoanei în cauză;

c) au rămas mai puțin de trei luni până la data executării în întregime a pedepsei privative de libertate.

(7) Judecătorul delegat cu executarea sesizează instanța competentă prevăzută la alin.(4) dacă executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată potrivit alin.(8).

(8) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată, până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței competente cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3), dacă la data la care ar trebui să fie pusă în executare a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost dispusă pedeapsa și nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 6 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3).

(9) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, încetează dacă, după împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă, calculată de la data punerii în executare, se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(10) Constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(9) este de competența instanței de executare, la solicitarea persoanei în cauză.

(11) Solicitarea prevăzută la alin.(10) este însoțită de orice mijloc de probă care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a pedepsei accesorii sau complementare. Prevederile art.597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Instanța se pronunță în termen de maximum 6 luni de la data primirii solicitării persoanei în cauză.”

15. După articolul 33 se introduce un nou articol, art.33¹, cu următorul cuprins:

„Art.33¹ - (1) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art.65 alin.(4) din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin.(3), calculat de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată;

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art.28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin.(3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(4) din Codul penal.

(2) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită

dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art.68 din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin.(3), calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei închisorii, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate;

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art.28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin.(3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.68 din Codul penal.

(3) În situațiile în care constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, instanța, prin hotărârea de condamnare a acestuia la pedeapsa complementară sau accesorie a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, stabilește un termen mai mic de 30 de zile pentru părăsirea voluntară a teritoriului României sau dispune părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(4) sau art.68 din Codul penal, după caz.

(4) Obligația de a părăsi teritoriul României în condițiile stabilite potrivit alin.(3) nu se mai execută dacă se constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie nu mai reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă.

(5) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției prevăzute la alin.(4) este de competența instanței de executare, care se pronunță din oficiu cu privire la aceasta numai în cazurile în care stabilește că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.33 alin.(3).”

Art.II – (1) Dispozițiile art.33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.102/2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică și pedepselor accesorii și complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României dispuse, împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, prin hotărâri rămase definitive înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi.

(2) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României dispusă, prin hotărâre rămasă definitivă înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art.65 alin.(4) din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanța de executare potrivit alin.(4);

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art.28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.102/2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, atunci când instanța de executare a dispus, potrivit alin.(4), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(4) din Codul penal.

(3) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României dispusă, prin hotărâre rămasă definitivă înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art.68 din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data executării pedepsei, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării conditionate;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanța de executare potrivit alin.(4);

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art.28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.102/2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, atunci când instanța de executare a dispus, potrivit alin.(4), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.68 din Codul penal.

(4) În situațiile în care constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, instanța de executare, prin hotărârea în care stabilește că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.33 alin.(3), stabilește un termen mai mic de 30 de zile pentru părăsirea voluntară a teritoriului României sau dispune părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(4) sau art.68 din Codul penal, după caz.